

**Promluva při slavnosti Všech svatých v kostele Všech svatých na Pražském hradě,
1. 11. 2021**

Liturgické texty:

1. čtení: Zj 7,2-4.9-14

Žl 24, 1-4ab,5-6

2. čtení: 1 Jan 3,1-3

Evangelium: Mt 5,1-12a

Bratři a sestry,
ctitelé sv. Prokopa,

uvítal jsem vás všechny hned na počátku mše sv. Jsem rád, že k vám mohu při dnešní pouti promluvit.

Vyslechli jsme tři dobře známá čtení. Je tedy vcelku zbytečné jejich text vysvětlovat. Zamyslet se musíme nad tím, co nám říkají právě dnes. Nemyslím to doslovně, protože o tom mluví a dokonce křičí dost dlouho. A nárek hned tak neustane, pokud neupadneme do apatie, která bude ovšem neblahý stav našeho státu petrifikovat. Vůbec nesdílím názor, že nemůžeme nic dělat, a považuji ho nejen za projev zbabělosti, ale i za projev lenosti, což je daleko horší. Nemyslete, že nyní hovořím o těch druhých, mluvím o nás a v daném případě patrně o všech, kteří jsou v této kapli. My křesťané ji, tu apatii, totiž zabalíme do posvátné formule: *Bůh se stará*. Máme vystaráno. Neděláme nic, hezky potichu doma mlátíme prázdnou slámu a sejeme plevy v domnění, že přinesou bohatou žeň. Neuděláme ani to, abychom Hospodinu řekli – ne, že by to nevěděl – o co se má postarat. Neuvědomíme si, že tím žádáme ještě větší výprask, protože se postará, aby nám konečně došlo, co se děje, a že se tomu musíme vzepřít.

Dobrý kazatel a dobrý pastýř, tj. ten, který se o to snaží, varuje přede vším zlem, které ohrožuje jeho stádo. Má při tom být neúprosně pravdivý a popisovat, co se může stát, v těch nejčernějších a nejkrvavějších barvách, aby své ovce probudil z klidu, který zatím panuje. S ďábelskou zlobou nelze žertovat a nějak se s ní dohadovat. Když pak nastane, před čím varoval, zlo zaútočí, nesmí s pokrčením ramen ovečky nechat na holičkách a pokusit se někam schovat. To by byl špatný pastýř, přesně takový, jak ho vykreslil náš učitel ve známém hovoru o pastýřích. Co tedy udělá dobrý kazatel a pastýř? Změní své místo, přestane stádo hnát a dávat mu volnost, ale postaví se do čela a stádo semkne. Hůl, se kterou si spíše jen pohrával, drže ji v levé ruce, vezme pevně do pravé a uchopí ji jako zbraň. Jeho řeč stane se útěšnou, rady ovšem jsou pevné a nesou znaky rozkazů. Obrazy, které podáváme svým ustrašeným a zdeptaným neposlušným ovečkám, jsou líbezně krásné a realisticky nadějně. Hovoří o vítězství a návratu k míru, který jim popřeje všemohoucí Bůh, ke kterému se vrátily a který jim odpustil právě tak, jako marnotratnému synu.

Proč o tom mluvím? Proto, že se spolu s vámi a s celou společností ocitáme v tomto okamžiku. Burcují mne Mojžíšova slova k Izraeli pronesená v závěru jeho života: *Kladu před vás život a štěstí; smrt a neštěstí na volbu.*

Nuže, položme si otázku, jak je možné, že uznávaný, vysoce vzdělaný a kulturní a zároveň i bohatý národ leží polonahý v blátě a je k smíchu každému, kdo se do naší země podívá? Jak to, že ve zdánlivém nadbytku jsme se morálně rozpadli a pociťujeme vzrůstající hlad? Proč jsme ztratili důvěru ke komukoli i k sobě a úctu k čemukoli? Proč se bojíme všeho a kohokoli, všecko zamykáme, budujeme celé armády policie veřejné i soukromé, a přitom jí vůbec nevěříme? Proč se zděsíme při jakémkoli nečekaném zvuku nebo okrajové, žertem pronesené, poznámce v hovoru? Jak to, že zmíráme strachy a jsme víc mrtví než ti, kdo byli v době covidu už pohřbeni? Jak se mohlo stát, že věříme chvástalům připraveným prchnout při první známce usvědčení ze lži? Jak to, že zde domácí lidé vládnou jako cizáci, drancují zemi, pohrdají zákonem včetně ústavy a po prapodivných poradách jako moc bez tváře krutě vládnou? Proč je kdysi vzdělaná země považována za hejno pošetilých hus? Proč jsme nesení větrem cizí vůle jak spadané listí tu k západu, tu zas k východu až nakonec uvízneme ve zmateném kolotání víru, který vzejde ze vzájemného vlivu různých proudů?

Jak je možné, že připustíme zákony prováděnou devastaci rodiny, takže se zbavíme základních kamenů, na kterých stojí a z nichž se staví společnost a stát? Jak je možné, že bereme vážně zvrácený nesmysl, že rodina nemusí být složena z jednoho otce-muže, jedné maminky-ženy, kteří žijí v pevném svazku a nemůže se opakovaně personálně měnit, takže děti v této rodině mají tytéž biologické rodiče, kromě případů adopce dítěte či náhrady zesnulého rodiče (to ovšem je řešením neštěstí, které rodinu potkalo)? Kam dojdeme, když uzákoníme právo měnit a střídat vrozené pohlaví, takže ve výsledku nikdy nevíme, zda jednáme s ženou nebo mužem, což při dalším setkání může být zase opačně? K čemu chceme dojít, když budeme zákonem stavět takové stále proměnlivé konglomeráty nad skutečnou biologicky jasně danou rodinu? Dojdeme k jedinému, k diktatuře dobře zorganizovaných nátlakových skupin, které už teď mají obrovský mocenský vliv a neuvěřitelnou ekonomickou sílu. Neskončí to zákonitě v rozsáhlém vymírání a vzniku stoupajícího počtu krajně podivných, psychicky postižených jedinců, z nichž někteří budou agresivně krutí, jiní patologicky ústupní a apatičtí? Nemáme co do činění s největším zločinem proti lidskosti, řádově mohutnějším než cokoli, co už známe, protože je navíc dokonale maskován? Tento výčet by, bohužel, mohl pokračovat dál a dál.

Odpověď, přátelé milovaní, je zcela jasná. Opustili jsme moudrost, neboť jsme odmítli Boha, to jest odmítli jsme Pravdu a Řád a vymkli se jako ramenní a kyčelní kloub ze skutečnosti stvořeného. Nedivme se nyní, vykloubený kloub bolí. A co teď? Sice s úzkostí a sevřeným hrdlem, ale vraťme se zpět ke zřídлу moudrosti. Tam totiž současně najdeme ztracený rozum, naději i sílu vytrvat v těžké a mnohaleté práci na obnově toho, co šlo tak rychle zničit. Cestu známe dobře. Vyčteme ji např. ze dvou textů dnešní slavnosti. Velmi jasně je trasována výčtem blahoslavenství v Evangelii. Vedle tohoto konstatování stojí útěšný a povzbudivý úryvek ze Zjevení sv. Jana.

Amen.